

הנהגות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה חמרא
מעילא עקר כלומר עקר:
(ב) הוב"ם ד"ה מ"ט האי
חמרא וכו' נקט האי
לפי שכן הוא אמת
בשטורב ריב"ל דמתמאי
עקר וליכא למימר להאי
טעמא: (ג) ד"ה דרומאי וכו'
שהבאתי לעיל. נ"ב בדף ז"ה
ד"ה טון לו:

[illegible]

א. דאי לא אסור לטעום
ואפי' לכהן כי טבל אסור
לכהן. יעצ"ל קידושין עט.
ב. בין דמ"ל דרדיהה
חלא וטעמיה חמרא חלא
בהכי סגי ליה לומר
לשלושה ימים אחרונים
ודאי חומץ ומשולחנה
ספק. יעצ"ל. ג. שהוא
נזון בין קוסס וקוץיל
(עצ' צל). המוכר בחיבת
של יין נותן לו יין שכולו
יפה ואפי' עשירית קוסס
אינו מקבל כש' שול
מקום זכ"ס.

ההבדוק אם הצבית. נטל הימנה מעט והפריש ממנו תרומה ומעשר
ששה הימנו לידע אם היין הנוטר צבית טוב וישמה או ימכור משאר
הצביותיו מדי יום יום ויפריש מזה הצבית לתרומה ולמעשרות תחתיהן
היהם מפריש מעט לפי מה שימכור משאר צביותיו ולמחר מעט ואומר
דתניא ^אהבדוק את עליה תרומה והולך כל ג' יום ודאי מכאן
א"ר יוחנן ה"ק. בבל ג' יין מכאן ואילך ספק
מעילאי עקר והאי תמצא לומר בתר דמי חלא
וטעמיה חמרא וטעמיה חמרא
אמר כל ג' ימים האחר והלחן ספק מאי טעמ
ואיכור עקר ולא אדרי מעילאי עקר והא
בתר דטעמיה עקר חמרא ^אוריהיה חלא
דרומאי מתנו משערי לוי ראשונים ודאי
אמצעיים ספק הא ראשונים ודאי
יין אלל חמרא והדר חומץ אלמא ריחיה
חלא כגון דאשתבה דעקר חלתא יומי
סיפתקא כמאן פשטל זביד חד אמר כרבי
יהושע בן לוי: איתמר והחמיצה אמר רב
ברשות מוכר מכאן

[illegible]

ראחרונים ודאי חומץ כגון דאשתכח חלא סיפתקא. כלומר חומץ חזק דאי לא דעקר תלתא יומי מק

הבדוק את החבית להיות מפריש ב'. רבינו שמואל דחק לפרש
שלקח ממנו משהו ומפריש ממנו תרומה ואחר כך טעמו^א
ובצנחם דחק שהרי יכול לטעמו בריח אי הוי ריחא חמרא ודאי חמרא
הואו דאיכא ודאי חמרא דריחא חלא אכל חלא לעולם לא הוי ריחא
חמרא והא דקאמר לקמן הא טעימיה
ולא עקר הקוץ לפרש כן דלא משמע
ליה לטעמו בריח:

מִיָּמִי טַעְמָא הָאֵי מַעֲלֵא עֵקֶר.
 לֹא מִנִּי לְמִימֵר דְּלִי יוֹחֵן
 מִתַּחַת עֵקֶר דְּאִיכּ מִנָּה לִּיה דְּכָל ג' ^א
 יָמִים הָרִאשׁוֹנִים הִיא וְדִלִּי יִין דְּלִמָּא ^ב
 בְּשַׁעֲה שְׁטַעְמִי כִּד נַעֲקֵר טַעְמִי
 מִתַּחְתִּי ב' יָמִים אֲכַל אִין לִוְנֵר שְׂכַד ^ג
 נַעֲקֵר טַעְמִי מִתַּחְתִּי ג' יָמִים דִּלִּין ^ד
 סָבְרָא לִוְנֵר שִׁיחָא שׁוּמָן גְּמֹר ^ה
 לְמַטָּה וְלַעֲמֹד הִיא רִיחֵיהּ ^ו (חֲלָל)
 וְטַעְמָא חֲמֵרָא:

מִי טַעַמָּה הָיָה חֲמֵרָא מִתַּתָּא
עֶקֶר. תִּימָה דִּמְנָא לִיָּה
לְחֵמְרָא לִיפְלוּגִינְהוּ צְהִי כִּיּוֹן דְּמִי
לְחֵמְרָא לְכִׁיעּ מַעֲיִלָא ^ב וְלִי דִּנְקֻט
הִכִּי לִפִּי (א) שְׁסֹבֵר שְׂקָר הוּא אֲחֵת
דִּמְתַּחְתָּא עֶקֶר וְלִיכָא לְחֵמְרָא
טַעַמָּה דִּמְתַּחְתָּא עֶקֶר לַחֹד ^א (וְלַעֲוִס)
דְּקַסְבֵּר רִיחִיָּה חֵלָא וְטַעַמָּה חֲמֵרָא
חֲמֵרָא דִּלִּכִּי ^ג יָמִיס הַאֲחֵרִיּוּסִים אֲחֵנָּה
הוּא וְדִלִּי חוּמָן דְּלֵמָּא כֻּלָּ ג' יָמִיס הוּא
רִיחִיָּה חֵלָא וְטַעַמָּה חֲמֵרָא וְהִשְׁתָּא
הוּא דְּלֵגְמֵר חֵימוּנִי:

דרומאי מתנו. פירש רבינו
שמואל דהלכה כר'
יוחנן דקיימי דרומאי כוותיה וכן
נראה דרצא נמי קאי כוותיה צפרק
צתרא דע"ז (דף סו: ושם. ד"ה
ורצא) שהצאחי לעיל (א):

בנ' ימים הראשונים ברשות מוכר. ואפי' נתן לו הלוקח מעות יחזיר לכיון דלמלא חומץ יצטרך שעת מכירה ריחיה חלל ואח"כ י"פ שטעמו והוא ריחיה חמרא ודאי לא

ימיד צמר דעוועימיה התחיל להחמץ
 גן ולא צמר ריחא וחמרמא הוא והיינו
 דלא חומץ דאיכא למימר זה ג' ימים
 והוי טבל גמור דר' יהושע אזיל צמר
 לא נעשה חומץ גמור ואפי' ג' ימים
 בחדות לאו חמרמא הוא: מ"ט חמרמא
 ד לכל זה דלאפי' ס"ל נמי דרדבי יוחנן
 בצריזתא ג' ימים וטעם בין אפי' עד
 דהו ריחיה חלא ודעמימיה חמרמא עס
 דא חמרמא הוא: אחרונים ודאי חומץ.
 אזיל ונתחוק כל כך דצבציר מג' ימים
 טעם סיפתקא ול"ש חומץ כל ג' ימים
 חלא הוא א"כ אמאי ודאי יין האיכא
 לעולם ריחיה חלא וטעמא חמרמא
 חוק יותר מדאי שהדבר ידוע שזה ו'
 ר' אבהו פטע יט. רב יוסף לאזיב כמי
 דוד אלא כרבי יוחנן וי' וי' דהלכתא
 ומיילא. בתוך אותה חבית של מוכר
 בפחות מג' ימים משהתחיל להריח
 ל כבר צרשותו וכמי שמכר לו חומץ
 את הספסיה (לעיל דף סא:) דהוא מקח
 צר ידוע דצבעת מבירה הוי ריחיה
 חמרמא אכל תוך ג' לא קרינן המוכר
 צר רבי חנינא דאיכא למימר ענקן
 ה ליה לשאוי וליפטור מוכר קמ"ל:
 וסמואל

מאד: איבעיא להו כמאן פשט. רב יוסף לאביי אי כר

לֹא אִי פִי' מֵהֶ' מְרוֹמֹת הַלֵּל כִּד סִמְג
עֲשֵׂן קֶלֶד (טו"ד ס') שְׁלֹא
וּבְרֵז אֶלֶפֶס עֲרִי פִסְחִיס דָּף
קטו:]
לֵב ב מִי וּסִמְג וְטוֹר
[ור"ק] שס:
לֵב ג מִי פִכִּט מֵהֶ' שִׁבַּת
הִלְכֵה יו טו"ש ע אִיח ס'
ד עֲשֵׂר ג וְס' רֵעַ ס"ג
וּבְרֵז אֶלֶפֶס [שס:]

[illegible]